

Chalupárska cykloturistika.

Aj v tomto roku víťazí nad dňom víťazstva cykloturistika. Od piatka 8.5. do nedele 10.5. brázdime terény a cesty Jedľovokostol'anska. Po minuloročnej kríze nastáva tohoročné oživenie (všimnite si, že Štart je aspoň rok pred ostatným svetom) a nazbiera sa nás až trinásť. Slávime piate výročie tejto akcie a preto poprvýkrát prichádzajú aj oddielové celebrity – bývalý a súčasný predseda a hlavný iniciátor akcie.

Mišo, Miro, Musto a Moris prichádzajú už vo štvrtok večer, aby rozkúrili chalupu a obsadili si najlepšie miesta na spanie. Večerné nakladanie bicyklov na útlý Yaris je celkom napínavé a nezaobíde sa bez ich čiastočného rozoberania a primeraných nadávok. Dopravná situácia je celkom znesiteľná, najväčšia zápcha je pri platení v pokladni v Bille na Bajkalskej. Cestou na chalupu sú Miro s Mustom zabratí do živého rozhovoru a Mišo do takého živého smiechu, že sa drží volantú len z posledných síl.

Na chalupe v Nemčekom sme až za tmy. Rozkurujeme pec a pomaly sa chystáme spať, keď na naše prekvapenie prichádzajú Ctibor a Beatka, pešiacka časť akcie.

V piatok sa zobúdžeme do slnečného rána, osedlávame bicykle a po trase

Jedľové Kostol'any – Skýcovský mlyn – Hlboká dolina – Krížne cesty – Penhýbel, smerujeme na Müller miesto plánovaného stretnutia s Pelem, Barborkou, Lenkou, Piatkom, Renátkou a Vladom. Tie Krížne cesty na trase nemajú byť, čo zaviní Boris, ktorý pokojne stúpa po asfaltke a míňa odbočku do terénu v závere doliny.

Mišo je na chvoste minipeletónu a keď vidí, že ho čaká asi 10 km cesty navyše a do kopca, prepadne panike a volá. Volá a volá. Pelemu do

Moraviec, Zuzke do Bratislavy, len škoda, že tí traja vpredu majú vypnuté mobily. Neostáva mu nič iné ako sadnúť na bicykel, vyšľapať na Krížne cesty a konečne sa dovolať historicky overeným, spoľahlivým spôsobom.

Na druhý pokus sa nám podarí nájsť šikovný traverz lesnou cestou na Penhýbel, bez zbytočnej straty nadmorskej výšky. Je už skoro poludnie, prešli sme

len čosi vyše dvadsať kilometrov a šestica priateľov je dávno na trase značeného cyklookruhu do Oslian. Nachádzame ich odparkované autá a pod'ho zjazdovať popod Veľkú Ostrú do Drahožickej doliny. V nej po asfaltke dolu dolinou až k vodnej nádrži nad Uhercami.

Tu na rázcestí rozmýšľame, ktorým smerom sa dať, aby sme našli kamarátov. Úspešní sme až na druhý pokus, ale všetci sa šťastne stretáme kde inde, ako v pobrežnej krčmičke v Poždole.

Spolu pokračujeme okolo kaštieľa v Uherciach na hlavnú cestu a do Oslian. Slniečko svieti, nálada je dobrá, aj Renátkina reťaz si veselo píska.

V Oslanoch začína návrat do hôr strmým stúpaním po miestnej ceste cez štále do lesa a terénom popod skalnaté vrchy Buchlova až pod hlavný hrebeň Vtáčnika. Krátkym krkolomným stupákom, v ktorom mi pri zábere miestami

nadvihuje predné koleso, sa dostávame na lúku a cyklotrasa ústi na hlavnej ceste medzi Müllerom a Penhýblom. Motorizovaný oddiel nasadá do áut a my štyria sa vraciame po vlastnej stope na Krížne cesty a z nich po červenej značke terénom na Brezovo, od kaplnky strmo hore lúkou a cez les na Nemčeky.

Prešli sme asi 78 km zvlneným terénom a väčšinou toho máme na dnes dost'.

Piatkový večer je spoločenský,

rozprávame sa a krmíme Peleho kotlíkovým gulášom. Kotlík je úplne nový a všetci dúfame, že guláš tiež.

Vydaril sa vynikajúco, zjedli sme ho do poslednej kvapky a posledného šróbika z pokrievky. Na kvalite jedla má hlavnú zásluhu Musto, ktorý dozeral na to, aby tam Pele nedával, čo tam nepatrí, a Pele, ktorý využil chvíle, keď sa Musto nedíval.

Pomaly sa zvečerieva, mesiačik a naše brušká sa zaoblujú, keď sa nečakane objaví na chalupe trinásty účastník, Ivan.

Na druhý deň ráno sa vstáva ťažko, najmä flamendrom, čo do noci buntošili. Pele má chalupu tak dokonale zazimovanú, že mu na nej až do mája vydržal zimný čas (zimný čas, sviniar, je odolný a vydrží viac ako čerpadlo) a tak spokojne žije o hodinu za ostatnými. Na jemné upozornenie, že o pol desiatej by sme už pomaly aj mohli vyraziť, sa strhne horúčkovitá aktivita. Našťastie je dnes na programe najkratšia túra. Klasický výstup na Veľký Inovec.

Stúpame rozbitou, kedysi asfaltkou hore Osnou dolinou v závere na najľahších prevodoch našich bicyklov, prípadne našich nôh. Hore sme s Mustom a Mirom s veľkým náskokom – vyrazili sme z chalupy o niečo skôr – preto ideme najprv na skalnatý vrchol Inovca a až potom posedíme so zvyškom výpravy na chate.

Zjazd je dnes netradičný, po červenej značke do Bukoviny. Musto sa púšťa dolu strminou plnou veľkých

kameňov, ja za ním a nie je mi všetko jedno, celkom živo si spomínam, ako som v detstve prepadol ponad riadítka bicykla hlavou dopredu.

Ostatní majú viac pudu sebazáchovy a najstrmší úsek prejdú pešo. Z Bukoviny sa na Starú Hutu dá zísť po okreske, Boris s Pelem v mape nájdu pokojnú cestu bez premávky. Pokojná cesta je prehradená závorou a za ňou pokračuje strmá lesná necesta plná hlbokých koľají po zväžaní dreva. Vo voľnej zemině dostávam šmyk a líham si do lesa na kraji cesty zľahka prikrytý bicyklom. Našťastie sa ani jednému z nás nič nestalo a tak pokračujeme v zjazde blatistým úsekom až k rampe nad Starou Hutou. Pokojne sa

sa sniaci chalupári pri pohľade na osem cyklistov vypadávajúcich postupne z lesa neveriacky krúčia hlavou a hovoria: Tak toto sme tu ešte nemali.

Prichádzame k Staruhutskému vodopádu, vody je málo ale tečie. Pekné miesto v hlbokom záreze lesa. Vraciame sa na hlavnú cestu a kúsok vyššie odbočujeme na lesnú cestu. Krátka strmina a potom zvládnuteľné stúpanie nás vedie ponad dolinku vodopádu až na Chotár s konskou farmou a ďalej smerom ku chate Vojsín. Kúsok pred ňou odbočujeme

vľavo na zelenú značku do Veľkej Lehoty. V miestnej krčme už čakajú Miro a Ivan a cestou z pešieho výstupu na Inovec sa tu zastavia aj Ctibor a Beatka. Zjazd z Veľkej Lehoty do Cigánskej doliny a Jedľových Kostolian je tradičná lahôdka, len premávka je dnes o niečo hustejšia ako zvyčajne.

V Cigánskej doline sa zastavíme pri Živánskej veži, odložíme bicykle pri ceste a vystúpime nahor. Okolie je vyčistené, porast vysekaný a veža tak lepšie vynikne.

Záverečný krpál na chalupu vystúpam viac menej už len silou vôle.

Dnes sme sa vrátili z výletu skôr, meral asi 40 km, a tak sa umývame pri pumpke ešte zohrievaní slniečkom. Večeriame Barborkinu a Lenkinu špargľovú polievku, Peleho rybky a Beatkine špekáčky a la Sváťa, aby sme strávili večer pri splne mesačika premietaním Mirových fotiek z Turecka, Bieščad a Rumunska na vonkajšiu stenu chalupy.

Večer odchádzajú Vlado s Renátkou a v nedeľu doobeda Ctibor a Beatka, na posledný výlet ostáva doma Lenka, tak nás vyráža z chalupy ráno len osem cyklistov. Prechádzame cez Jedľové Kostolany, strmým stupákom do sedla a odtiaľ cez osadu Borisko do Hlbokej doliny. Tu sa oddelíme od terénnych extrémistov a my ostatní Musto, Miro, Ivan a Boris, sa vyberieme dolu dolinou do Topoľčianok. Posedíme v parku pred kaštieľom, poobdivujeme vzácné dreviny a už aj stúpame

cyklocestou hore bočným hrebienkom pomedzi pasienky lipicánov až na lúku pod Hrušovom. Odtiaľ poklesneme do Skýcovskej krčmy, a z nej sa vrátíme na hlavnú cestu aby sme pokračovali smerom na sever k odbočke na Drahožickú Hutu. Musto a Boris ešte pokračujú asi kilometer po ceste a odbočujú na Vrchhoru, príjemné miesto na lúke v lese so zručaninou renesančného kostola. Miesto je

navštevovanejšie ako pred piatimi rokmi pri našej prvej návšteve, dnes sem vedie cykloznačka a stretáme tu ďalšie dve dvojice a jedného sólistu. Smerovky cyklociest sú olámané, ako je to v tejto krajine zvykom.

Z Vrchhory pokračujeme späť k rampou prehradenej odbočke na Drahožickú Hutu a stúpame asfaltkou na horný koniec Nestašovej doliny príjemnou krajinou, ktorá je v mape nazvaná Blažkov rožtek. Oblíbeným rýchlym zjazdom (60km/h) sa spúšťame do Hlbokej doliny a z nej stúpame cez Borisko do sedla. Opierame sa do pedálov a slniečko sa opiera do nás. Hore na kopci volíme cestu cez Brezovo, na nej sa opäť stretáme s Ivanom a Mirom. Záverečná

hore-lúka od kaplnky a dolu-lúka na chalupu je nám už známa z predvčerajška, ale nič nám nedaruje zadarmo, okrem muchy do Borisovho oka. Posledný deň sme prešli 62 km.

Popoludnie pomaly v príjemnom posedení prechádza v podvečer a my sa nakladáme do áut a lúčime s chalupou. O rok je šiesty ročník cykloturistickej chalupy.

Zatiaľ čo Boris, Miro, Ivan a Musto šliapali do pedálov smerom na Skýcov, Pelé, Barborka a Piatok si zvolili kratšiu cyklotúru hrebeňom medzi dolinou Hostianskeho potoka a údolím Žitavy. Po Topolčianky máme spoločnú cestu, pred Topolčiankami odbočujeme doľava po panelovej ceste, stúpajúcej na hrebeň.

Panelová cesta však onedlho končí a ďalej sa prebývame húštinou len ťažko priechodnou, na jazdu na bicykli ani nepomyslieť. Keď sa húštinou konečne prebýjeme na hrebeň, Mišo navrhuje, aby sme sa vrátili a pohľadali schodnejšiu, správnu cestu. Predstava, že pôjdeme tou šialenou húštinou ešte raz, ma nenadchýňa ani trochu, aj napriek tomu, že tu na hrebene už niet žiadnej cesty. Nejaký čas ideme (popri bicykloch) po hrboľatom poli, potom chcem odbočiť do lesa. To už Mišo celkom odmieta a zostupuje ďalej po poli do Machuliniec.

Ukázalo sa, že urobil dobre, pretože po chvíli prichádza na cestu, vedúcu správnym smerom. Napriek tomu pokračuje v zostupe do Machuliniec a na chalupu sa vracia po ceste pomedzi autá. My ostatní pokračujeme cestou, ktorú nám Mišo objavil, na vrchol Kamenec, z ktorého je pekný výhľad na Inovec aj Tríbeč súčasne. Cesta vedie pohodlne po lúčach, potom lesom cez vrch Včelár. Nasleduje strmý zjazd k bani Viktória a odtiaľ už známou cestou popod Uherele do Jedľových Kostolian, kde už na nás čaká stará známa útulná krčma. Výšľap na chalupu je už len takou bodkou za tohoročnou vydarenou bicyklovačkou.

Text: Boris a Pelé. Foto: Boris.

